

[Waldorff]

I dag lægger man megen vægt på, at den krise, stålvalseværket står i, er kommet uforudset. Den er et resultat af den økonomiske nedtur i det hele taget, og den er også et resultat af den overkapacitet på stålmarkedet, der findes i EF-området, og som man ikke rigtig har kunnet gøre noget ved. Det er sandt nok, at de sidstnævnte forhold er årsagen eller en væsentlig del af årsagen til krisen for stålvalseværket, men det er ikke rigtigt, at de ikke var til at forudse. Det blev faktisk forudset både i 1978 og i 1980. Det blev sagt, og det var muligt at undgå den situation, som man står i nu.

Det er ikke nogen særlig let situation, vil jeg sige, at skulle argumentere imod støtte til en virksomhed, som har virkelig stor betydning for et lokalområde, sådan som stålvalseværket har det. Det er i det hele taget svært, vil jeg sige, at gå imod støtte, som man direkte kan se skal bruges til opretholdelse af arbejdspladser, men vi har faktisk tænkt os at gøre det igen. Heller ikke det forslag, som nu er fremsat om støtte til stålvalseværket, kan vi gå ind for. Det kan vi ikke af følgende grunde.

Der bliver endnu en gang lagt op til fyringer på virksomheden. Det er en god illustration af, hvordan staten dér, hvor den går ind og driver erhvervsvirksomhed, bygger på de samme grundlæggende kapitalistiske mekanismer, som de private gør.

Den anden grund er, at vi ikke kan anerkende, at man endnu en gang fra statens side har tænkt sig at skåne aktionærerne. Ganske vist sker der en nedskrivning af aktiekapitalen, men man tillader faktisk aktionærerne at slippe af sted med en betydelig del af den kapital, som de uden en statslig indgriben måtte se tabt. Dette er i det hele taget aktionærernes formål med den statslige indgriben. Det er jo ikke, fordi de ønsker at få staten ind, men de ser en mulighed for at redde en del af aktiekapitalen.

Den tredje grund til, at vi går imod, er, at det er lønarbejderne, som over skatterne også fremover må betale for at holde værket i gang. Jeg vil godt understrege, at det faktisk har konsekvenser, at disse penge skal kradses ind igen i form af finanspolitiske stramminger. Det har den konsekvens, at andre bliver arbejdsløse.

Man sagde i 1978, at de 300 mill. kr., som staten skulle betale, ville gøre stålvalseværket

til en sund og rentabel virksomhed. Vi sagde dengang, at hvis det var rigtigt, hvad man påstod, så ville aktionærerne naturligvis selv investere den nødvendige kapital. Det gjorde de ikke. I dag siger man mere åbent, at statens bidrag muligvis ikke så sikkert vil redde virksomheden, men i hvert tilfælde vil det, hvis man ikke går ind, betyde en umiddelbar lukning.

Det siger for os noget om, hvad man i stedet skal gøre. Vi afviser ikke – og det har vi også sagt sidste gang – at staten skal gå ind og foretage sig noget i forhold til virksomheden. Vi mener, der skal ske det, at den indskudte aktiekapital må erklæres for tabt. Det ville være den situation, aktionærerne stod i, hvis staten ikke gik ind, og det er ikke statens opgave at sikre de største kapitalgrupper i landet. De eksisterende værdier i virksomheden må overgå til staten som følge af de tab, som staten har lidt. Derefter må man så vurdere, hvordan virksomheden kan drives videre. Ikke fordi vi generelt ønsker nationaliseringer, men fordi der her er tale om en genbrugsvirksomhed, som der faktisk er nogle fornuftige grunde til at holde i gang. Den har en meget stor lokal betydning.

Det er vigtigt, at den statslige overtagelse ikke sker ud i den blå luft. Hvis man skal undgå, at virksomheden bliver et skoleeksempel på, hvordan det går, når staten overtager de mest urentable dele af produktionen og derved kompromitterer alt, hvad der hedder statsdrift, er det vigtigt, at man sikrer sig, at der er en afsætning for virksomhedens produkter, og vi tror faktisk i VS, at det ville kunne lade sig gøre.

Vi har vores meget store tvivl om, hvorvidt socialdemokratiet faktisk er interesseret i at støtte sådan en løsning, som ud fra arbejderklassens synspunkt ville være den rigtige løsning med hensyn til stålvalseværket.

Alfred Hansen (DR):

Retsforbundet ønsker ikke, at staten skal engagere sig økonomisk i private virksomheder. Her har vi et eksempel på en underlig sammenblanding af statslig og privat virksomhed.

Vi afviser statslig økonomisk indblanding af flere grunde. For det første øger det skatetrykket. For det andet er det konkurrenceforvridende. For det tredje hindrer man en